

Geçmişte galanlar / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy

написано kitapcy | 23 январа, 2025

Geçmişte galanlar / dedektif hikaye GEÇMİŞTE KALANLAR

Köşeyi dönünce olay mahalli karşıma çıktı. Her zaman olduğu gibi bir sürü insan, büyük bir merakla cesedi inceliyordu. Biraz daha ilerleyince kalabalığın arttığını fark ettim. Hemen arabamdan inip olay yerinde beni bekleyen yardımcım Hakan'ın yanına geldim. Heyecanla kolumdan tutup beni kenara çekti.

"Başkomiserim, ölen kişi Nergis Aksoy. 22 yaşında."

"Aynı şekilde mi öldürülmüş?"

"Evet. Fakat daha önce bilmeniz gereken bir şey var. Cesedin yanında siz için bırakılmış bir not bulduk.

Şaşkınlığımın geçmesini beklemeden cebinden çıkardığı notu bana uzattı. Notta şunlar yazıyordu:

**Cevdet,
Akın,
Nergis**

Bir süre elimdeki nota bakakaldım. Notun üstünde yazan isimlerin baş harfleri kırmızıya boyanmıştı. CAN... sekiz yaşındaki oğlumun adı.

Aceleyle arabaya atlayıp eve doğru sürmeye başladım. Eve vardığımda, oğlumun odasının ışığı açıktı. Odaya girdim. Kapıyı açar açmaz ikinci şoku yaşadım. Çünkü, yatakta Can değil, parçalara ayrılmış bir ceset yatıyordu.

Gözümü açtığımda hastaneydim. Hakan gözümü açtıgımı görür görmez hemşireyi çağırdı. Panik içinde dün geceyi hatırlamaya çalıştım. Hakan durumumu fark etmiş olacak ki olayı anlattı.

“Başkomiserim oğlunuzu bulduk. Bizim otoparkın oraya bırakmışlar. Sağlık durumu iyi. Komşunuz sizin dairedaki sesi duyunca hemen gelmiş. Sonra da zaten ambulansı aramış.”

“Peki katili bulabildiniz mi?”

“Maalesef hayır. Üstelik oğlunuzla birlikte bir not daha göndermiş.”

“Peki Can nerede?”

“Emniyete aldık. Güvende.”

Hastaneden çıkıp otoparka doğru yürürken benim telsizden yeni bir cinayet ihbarı geldi. Hakan ile arabaya atlayıp olay yerine intikal ettik. Burası lüks bir otelin terasıydı. Cesede bakar bakmaz bu olayın diğerlerinden farklı olduğunu anladım. Maktulün kafasına tam beş el ateş edilmişti. Otel görevlilerini sorguya çekmek için aşağıya indiğimizde, gençten bir çocuk yanıma yaklaşıp çekingen bir tavırla, “Onur Başkomiser siz misiniz?” diye sordu.

“Evet.”

Bana, üzerinde ismim yazılı bir not uzattı.

“Biri bunu sizin için bırakmış, efendim.”

Karını kimin öldürdüğünü biliyorum.

Merkeze gittikten sonra notu defalarca kez okudum. Bir süre

sonra kenara koyup düşünmeye başladım. Hayatımdaki her şeyi bilen biri benim peşimde. Önce oğlum, şimdi karım... Peki ya sıradaki? Bunları düşünürken Hakan odaya girdi.

“Başkomiserim, katilin oğlunuzla birlikte gönderdiği notu getirdim.”

“Teşekkür ederim. Çıkabilirsin.”

Hakan çıktıktan sonra aceleyle zarfı açtım.

“Buse Yıldırım.”

Bu gece otelde öldürülen kız!

Bu kadarına artık tahammül edemezdim. Odadan çıkıp diğer yardımcım Özge’nin yanına geldim.

“Otelin kayıtlarından bir şey çıktı mı?”

“Maalesef başkomiserim. Bütün görüntüler silinmiş.”

Artık yapılacak başka bir şey kalmamıştı. Yine başka bir notun gelmesini bekleyecektim.

Sabah kahvaltıda, oğlumun en sevdiği şeyleri yaptım. Dün yaşadığı korkuyu unutmuş gibiydi. Onu okula yolcu ettikten sonra bazı dosyaları hazırlamaya koyuldum. Tam evden çıkmayı üzereydim ki, kapının zili çaldı. Açtığımda kimse yoktu. Yere bakınca “Onur Başkomiser” yazılı siyah bir kutu gördüm. Kutuyu alıp odama çıktım. İçinde bir not daha vardı ve şunlar yazıyordu:

Gerçeklerle yüzleşmek yalanla yaşamaktan iyidir. Bu gece 21.30’da Atatürk Parkı’na gel.

Saat 20.45 gibi merkezden çıktım. Bizimkiler hâlâ katili bulmaya çalışıyordu. Oysa ben katilin yanına gidiyordum. Parkın köşesine arabamı park ettikten sonra bir banka oturup beklemeye başladım. On beş dakika sonra karşıdan bir ışığın bana doğru tutulduğunu fark ettim. Temkinli adımlarla ışığa doğru ilerlemeye başladım. Yaklaştıkça ışığın siyah bir arabadan geldiğini anladım. Arabanın dışında, iki koruma beni bekliyor olmalılardı ki kapıyı yavaşça açıp kenara çekildiler.

Arabanın içine girip beklemeye başladım.

Birkaç dakika sonra korumaların yanına biri geldi. Konuşmalarını duydum.

“İçeride mi?”

“Evet.”

“Tamam siz bekleyin. Bir şey olursa müdahale edersiniz.”

Ardından kapı açıldı ve içeri maskeli bir adam girdi.

“İsteğini yaptım,” dedim. “Şimdi ne söyleyeceksen söyle.”

“Senden asıl istediğim bu değil. Seni buraya çağırma sebebim bana yardım edecek olman.””

“Ne istiyorsun?”

“Beş yıl önce beceremediğin işi bitirmeni istiyorum.”

“Benim hakkımda bu kadar şeyi nasıl biliyorsun?”

“Beni hafife alma Başkomiser. Sana iki gün veriyorum. Eğer başaramazsan ben de dün yarım kalan işimi bitiririm.”

“Peki o kadar kişiyi neden öldürdün?”

“Karının ölümüyle ilgili bazı kişileri ben temizledim, senin anlayacağın sana iyilik etmiş oldum. Ama asıl katili sana bırakıyorum. Biraz araştırsaydın belki anlardın. Ayrıca birazdan cep telefonuna bir video göndereceğim. Şimdi gidebilirsin Başkomiser, zamanın daralıyor.”

Bu kısa konuşmanın ardından kapı açıldı. Arabadan inip kendimi sakinleştirmek için parkta yürümeye başladım. Sonradan başka seçiğimin olmadığını kabullenip arabama geri döndüm. Katil aslında haklıydı. Gerçeklerle yüzleşmek, yalanla yaşamaktan daha iyiydi.

Beş yıl önce gizli istihbarat için çalışıyordum. Artık oradaki son görevimdi. Eski müsteşar suikasta kurban gitmiş, yerine yeni biri atanmıştı. Görevimiz eski müsteşarın katilini bulup karargâha getirmektir. Birkaç kez operasyon düzenleyip katili kısıtırmamıza rağmen ele geçiremedik. Yaptığımız tüm araştırmalar boşa çıkıp bir sonuç edemeyince, sahte bir katil bulup onun infaz etmeye karar verdik.

İşler bu yönde gelişirken elime şans eseri bir bilgi geçti.

Sonunda gerçek katilin izini bulmuştım. Soruşturmayı tek başıma yürütmeye karar verdim. Olay hakkında etraflıca bilgi topladım. Katilin nerede olduğunu biliyordum. Gece vakti gizlice bir operasyon düzenledim. Çatışma ıktı ve onu omzundan vurdum. Yere yığılınca hızlıca gidip silahını aldım ve suratındaki maskeyi çıkardım.

Katil, yeni atanan msteşardı.

Bana, dünyadan haberim olmadığını söyledi ve inanılmaz bir hikaye anlattı. Eski müsteşar, devlete sızmaya çalışan bir örgütün yesi ydi ve istihbarattaki pek çok kişiyi ailesiyle tehdit ederek istifa ettirmişti. Bu söylediklerini kanıtlayınca müsteşara hak verdim. Cezasını çekmesi gerektiğini biliyordum fakat yapamadım. Bu olayın üstünü bir şekilde kapattık.

İyice araştırma yaptıktan sonra beş yıl önceki müsteşarın hâlâ sağ olduğunu ve nerede oturduğunu öğrendim. Yanına gidip gitmeme konusunda biraz tereddtlydim. En sonunda sabaha karşı arabaya atlayıp gittim. Malikane gibi bir evde oturuyordu. Beni görünce bir süre sustu. Sonra, "Hoş geldin," dedi. "Açıkçası buraya gelmeni beklemiyordum."

"Seninle konuşmam gereken özel bir mesele var," diye cevap verdim.

"Konuşuruz."

Ardından gizli bir odaya geçtik.

Bir koltuğa kurulup "Anlat bakalım," dedi.

O an belimdeki silahı çekip ona doğrulttum. Kılı bile kıpırdamadı.

"Yanlış yapıyorsun," diye gülümsedi başını iki yana sallayarak. "Beni ldrmeni kim söylediyse seni yalanlarıyla gene kandırmış."

"O gün beni kandırdığın gibi mi? Biraz araştırdıktan sonra, senin o kadar da masum olmadığını öğrendim. Onca insana eziyet ektirmen pek de masumca görünmüyor."

"Anlamıyorsun. O insanların hepsi suçluydu!"

“Peki ya karım? O da mı suçluydu?”

“Karın?”

“Karımın esas katili sen olmasan da. İçlerinde sen de vardın.”

“Bunların hepsi yalan! Sırf beni öldürmek için söylenen yalanlar...”

“Bu emri veren kişi... Seni öldürdükten sonra bana esas katili söyleyecekti. Bu yüzden buraya geldim. Ayrıca bana bir video gönderdi.”

Cep telefonumdan karıma çektiirdiği işkencelerin videosunu gösterdim.

“Lütfen. Açıklayabilirim...”

Artık açıklama istemiyordum. Sadece karımın katilini istiyordum...

“Birini öldürecekse haklı olduğundan emin ol,” derdi babam polisliğe başlarken.

Sanırım haklıydım. Bunları düşünürken bir yandan da karımın katilini öğrenmeyi bekliyordum. Dün akşam oturduğum bankta beklerken yeniden bir ışığın bana doğru tutulduğunu fark ettim. Bu sefer rahat adımlarla arabaya doğru ilerledim. Kapıdaki iki koruma geçen seferkinden daha rahat bir şekilde beni içeri aldı. İçeri girdiğimde maskeli adam beni bekliyordu.

“Tebrik ederim Başkomiser. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Artık söyle. Karımın katili kim?”

“Önce bir anlaşma yapmamız lazım. Bundan sonra birisini öldürmeyeceğim. Sen de beni unutacaksın. Bunları kabul edersen karının katilini öğrenebilirsin.”

“Kabul ediyorum. Söyle.”

“Katili evine koydum. Orada seni bekliyor. Merak etme bağlı. Şimdi istediğini yapabilirsin.”

Hemen arabaya atlayıp eve doğru ilerlemeye başladım. En azından oğlumu yardımcım Hakan’a emanet etmişim. Bir yandan aklımda şu soru vardı: Peki ya şimdi?

Arabadan inip eve doğru ilerledim. Evin kapısı ve bütün ışıkları açıktı. Silahımı çıkartıp yavaş yavaş içeri girdim. Evin zeminindeki okları fark edip, takip etmeye başladım. Ok, yatak odasına bitiyordu. Artık yapmam gereken tek bir şey vardı. Kapıyı açıp karımın katilini öğrenmek. Kapıyı büyük bir korkuyla açtım. Fakat içeride kimse yoktu. Bir an kandırıldığımı düşündüm fakat yatakta duran bir kutu vardı. İçind ki notu alıp okumaya başladım.

“Beş yıl önce çalıştığın istihbaratta bildiğin her şey yalandı. Eski müsteşar sizi birkaç sözde göreve gönderdi o kadar. Fakat gittiğiniz son görevde işi batırdınız. Dört kişi gittiğiniz o suikast görevinde yanlış birini vurdun. Müsteşar, bilgi almak için oğlunu oraya göndermişti. Tabiî oğlu talimatlara uymayınca, onu hedef zannettin ve vurdun. Müsteşar, haberi öğrenince çıldırdı ve karını kaçırdı. O günün akşamı müsteşar öldürüldü. Ama senden de intikamını almayı başardı. Kutunun içinde bir CD var. İzlersen ne demek istediğimi daha iyi anlarsın.”

Kutunun içindeki CD’yi bilgisayara taktım. Derin bir nefes alıp, videoyu başlattım. Bir sürü insan, kafalarına çuvalar geçirilmiş ve ağızları bantlanmış şekilde duvara zincirlenmişti. İlerleyen dakikalarda ben ve ekip arkadaşlarım odaya girdik. Müsteşar elimize birer silah verip kulağımıza bir şeyler söyledi. Herkes önündekine ateş edip, silahları müsteşara teslim ettik ve odadan çıktık. Birkaç dakika sonra, müsteşar öldürülenlerin kafalarından çuvaları çıkarttı. Benim vurduğum kişi...

Karımı ben öldürmüştüm.

Işık CÖDEL Detektiv proza